

Освобождението на Мобьожъ (16 и 17 октомврий 1793 година) прѣдизвика страшенъ ентузиазмъ.

Другия Хондшутски герой Хошъ, произведенъ генералъ на двадесетъ и петъ годишна възраст и назначенъ началникъ на рейнската и мозелската армии, излѣзва тоже на сцената.

Увлеченъ отъ извънмѣрна пѣргавина, той стори грѣшка и подъ Кайзерслаутернъ изгуби голѣмъ брой хора. Карно му писа: „Несполуката още не е прѣстъпление, когато си сторилъ всичко за да побѣдишъ“. И младия генералъ заглади грѣшката си съ блѣскави подвизи.

Вейсембургската линия бѣше прѣкъсната отъ неприятеля. Това название бѣше присвоено на редъ укрѣпления, които бѣха разположени по течението на рѣката Лаутеръ и които, като защитаваха границата, сматряха се като една ограда на Елзасъ. Гагенуа и форта Вобанъ бѣха заети отъ неприятеля и само крѣпостъта Ландау противустоеше още; но слѣдъ едно бомбардирование тя бѣше обсадена. Хошъ побѣдоносно възстанови линията, принуди противника да остави обсадата на Ландау (26 декемврий 1793 година) и да мине отвѣдъ Рейнъ. Неговитѣ дѣйствиа бѣха силно поддържани отъ присѣтствующитѣ нѣколко комисари на Конвента. Особенно Сентъ-Жустъ прояви извънредна дѣятелность и способности; които отговаряха само на неговата необорима енергия.

Тие тритѣ важни операщи, освобождението на Дюнкирхенъ, на Мобьожъ и на Ландау дозволиха на Франция да си отдѣхне. Бареръ, като обяви за това на Конвента, каза че армията крачи по пѣтя на непрѣкъснатитѣ побѣди.

Въ Алпитѣ и Пиринеитѣ работата не вървеше толкосъ добрѣ; успѣхитѣ се прѣкъсваха отъ несполуки. Но главната опасность идеше не отъ тамъ и може да